

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Andronic Natalia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Sîrcu Constantin Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat or. xxxxx str. xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 10.05.2018 – până la 27.12.2018

instanța de apel:

de la 28.01.2019 – până la 04.03.2019

instanța de recurs ordinar:

de la 18.04.2019 – până la 31.07.2019

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul central din 27 decembrie 2018, Sîrcu Constantin Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate lui Sîrcu Constantin pe o perioadă de probațiune de 3 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent și să participe la un program special de tratament sau de consiliere în vederea reducerii comportamentului violent.

A fost încasat de la Sîrcu Constantin în contul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 640 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Sîrcu Constantin, urmărind scopul aplicării fizice față de fosta soție Sîrcu Silvia, care conform art. 133¹ lit. b) Cod penal este membru de familie, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului său, la 29 ianuarie 2018, în jurul orei 20:00, când Sîrcu Silvia, a mers la domiciliul primului, amplasat pe adresa mun. xxxxx str. xxxxx, pentru a-și lua lucrurile personale, fără careva motive a folosit față de aceasta

acțiuni violente, numind-o cu cuvinte necenzurate, strigând cu un ton ridicat, apoi i-a aplicat o lovitură cu brațul în regiunea capului și cu genunchiul în regiunea coastelor de la care Sîrcu Silvia a căzut jos, lovindu-se cu capul de podea. Conform raportului de expertiză judiciară nr. 201831D000031 din 07.03.2018 lui Sîrcu Silvia, i-au fost cauzate vătămări corporale medii sub formă de fractură a coastei 7 pe stânga pe linia axilară media, comotie cerebrală ce s-a format sub acțiunea traumatică a unui corp contondent.

Pe baza stării de fapt expusă mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Sîrcu Constantin, a fost calificată *de drept* în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal – violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică, soldată cu vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, la data de 04 ianuarie 2019, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei față de Sîrcu Constantin, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acestuia să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. A admite acțiunea civilă a părții vătămate în sumă de 20.000 lei. În rest, sentința a o menține.

În motivarea apelului a invocat că:

- pedeapsa aplicată de către instanța de judecată în privința inculpatului este prea blândă și nu-și va atinge scopul;

- instanța de judecată urma să acorde o deosebită atenție circumstanțelor comiterii infracțiunii în urma cărora, partea vătămată Sîrcu Silvia, care este invalid de gradul I, a fost constrânsă fizic și psihic, bătută și amenințată de către inculpat, în urma cărui fapt s-a ales cu leziuni corporale medii, totodată fiind stresată și indusă în șoc, traumă la nivel moral de lungă durată;

- instanța a aplicat o pedeapsă prea blândă în privința lui Sîrcu Constantin, dispunând suspendarea executării pedepsei cu închisoare;

- din datele ce caracterizează personalitatea inculpatului se desprinde clar că este periculos pentru societate, săvârșește fapte tot mai grave, stabilindu-se o creștere a gravității faptelor antisociale comise, pentru care este necesară aplicarea pedepsei echitabile faptelor săvârșite de către acesta, anume sub formă de închisoare;

- instanța de judecată nu a luat în considerație nici influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, care în final nu-și va atinge scopul de reeducare a lui.

3.2 Avocatul Radu Sergiu în numele inculpatului, la data de 10 ianuarie 2019, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sîrcu Constantin să fie achitat, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că:

- partea vătămată recunoaște că are probleme grave la aparatul locomotor și se deplasează greu, iar echilibrul î-l pierde foarte ușor și poate să cadă în orice moment. La coasta fracturată ea a avut traumă și anterior, iar dacă luând în considerație timpul

de iarnă, în 8 zile, de la conflict până la sesizarea poliției, Sîrcu Silvia putea să obțină leziunile corporale depistate în alte circumstanțe și în altă parte, fără careva legătură cu Sîrcu Constantin, deoarece așa leziuni, ca în speță nu era posibil să se mențină timp de 8 zile;

- examinarea medico-legală și expertiza s-au efectuat numai prin cercetarea unor documente, ce au o proveniență dubioasă și puteau fi obținute sub influența ilegală, deoarece medicul nu poartă răspundere pentru concluzii false, iar Sîrcu Silvia nu a fost examinată deloc;

- medicul expert legist nu a răspuns în timpul oferit pentru aceasta, la întrebarea de bază - vechimea leziunilor corporale, deși era obligat de lege și ordonanța OUP;

- anume scopul meschin, de a se îmbogăți fără justă cauză și de răzbunare, este urmărit de „victimă”, fapt ce explică, din care motive s-a adresat cu plângere, ca apoi să-l șantajeze pe Sîrcu Constantin cu dosarul penal, ca să plătească despăgubiri;

- în cauza dată, încetarea procesului penal, era unica soluție legală și corectă, fiind echitabilă pentru participanții la proces, fapt ce nu s-a înlăptuit la etapa urmăririi penale;

- învinuirea este declarativă, subiectivă și contradictorie, bazată exclusiv pe declarațiile „victimei”;

- au fost neglijate prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală, iar la caz nu există nici o probă pertinentă, obiectivă și convingătoare, care să confirme învinuirile aduse, acestea fiind bazate pe presupuneri și nu pe probe dobândite legal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, a fost respins apelul declarat de avocatul Radu Sergiu în numele inculpatului și admis parțial apelul procurorului în partea privind acțiunea civilă, fiind casată parțial sentința în această parte și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către Sîrcu Silvia. S-a încasat de la Sîrcu Constantin în beneficiul lui Sîrcu Silvia prejudiciul material în sumă de 5.000 lei. În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor. Deși, inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta este dovedită pe deplin de probele administrate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în cadrul instanței de apel și anume: declarațiile părții vătămate Sîrcu Silvia, martorilor Vlasov Alexandru, Sîrcu Andrei, Sîrcu Livia, Gherman Liviu, Ursu Tamara, Timofti Valeriu, precum și materialele dosarului penal cum ar fi: conținutul procesului-verbal de confruntare între partea vătămată Sîrcu Silvia și bănuitul Sîrcu Constantin (f.d. 66-72); conținutul procesului-verbal de confruntare între partea vătămată Sîrcu Silvia și martorul Sîrcu Andrei (f.d. 66-72); raportul de expertiză judiciară nr. 201831D000031 din 07.03.2018 (f.d. 69); conținutul fișei medicale a lui Sîrcu Silvia (f.d. 19).

Analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, au permis instanței de apel de a concluziona despre existența în acțiunile inculpatului Sîrcu Constantin a indicilor infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului ce a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, calificând juridic fapta săvârșită de Sîrcu Constantin corespunzător materialului probator administrat în faza de urmărire penală și cercetare judecătorească.

Astfel, instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpatului Sîrcu Constantin a fost confirmată fără nici un dubiu, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta a fost apreciată ca o metodă de apărare și un mijloc de eschivare de la răspundere penală, întrucât afirmațiile nu au fost probate.

Ce ține de argumentele invocate în cererea de apel declarată de către apărătorul inculpatului, precum că sentința în cauză este ilegală și neîntemeiată, bazată pe probe insuficiente și formale, acestea nu au fost reținute de instanța de apel, deoarece prima instanță a examinat cauza minuțios, multilateral, sub toate aspectele și în baza tuturor probelor administrate, justificat a concluzionat și a constatat cu certitudine, și fără nici un dubiu rezonabil că, acțiunile inculpatului Sîrcu Constantin se încadrează juridic în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal.

Nu a fost reținut de către instanța de apel argumentul invocat în apelul declarat, precum că probele administrate atât la urmărirea penală cât și în cadrul cercetării judecătorești nu sunt pertinente, concludente și veridice, iar în ansamblu nu coroborează între ele completându-se unele pe altele, deoarece de către instanța de fond au fost verificate toate probele administrate în cauza penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a considerat că prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului Sîrcu Constantin, deoarece sunt în contradicție cu starea lucrurilor de fapt, cât și probele existente pe dosar, inclusiv cu depozițiile părții vătămate Sîrcu Silvia, a martorului Timofti Valeriu, care a declarat că Vlasov Alexandru personal i-a comunicat că Sîrcu Constantin i-a rupt coastele lui Sîrcu Silvia, dar nu-și amintește cuvânt în cuvânt cum i-a relatat.

De asemenea, instanța de apel a notat că, pe parcursul judecării cauzei penale nu s-au constatat circumstanțe, ce ar putea provoca dubii în veridicitatea declarațiilor martorilor, deoarece în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, aceștia au dat aceleași declarații.

A fost respins de către instanța de apel argumentul invocat de către apelanți cu privire la faptul că, medicul expert legist nu a răspuns la întrebarea de bază, care este vechimea leziunilor corporale, deși era obligat de lege și ordonanța OUP. La alegațiile menționate, instanța de apel a notat că, prin cele declarate de expert acesta a invocat că, concluziile au fost făcute în baza cartei medicale, nefiind necesară examinarea corporală a lui Sîrcu Silvia.

Versiunea inculpatului, precum că Sîrcu Silvia are probleme grave la aparatul locomotor și se deplasează greu, iar echilibru îl pierde foarte ușor și poate să cadă în orice moment, nu și-au găsit confirmare, aceasta fiind îndreptată exclusiv în vederea eschivării de la răspundere penală.

În această ordine de idei, instanța de apel nu a reținut ca plauzibile argumentele invocate în apelul declarat de partea apărării, precum că la materialele dosarului au

fost prezentate doar probe indirecte, considerând că este inadmisibil a pune la baza unei sentințe de condamnare numai probe indirecte, respectiv aceste critici sunt combătute prin faptul că vinovăția inculpatului a fost confirmată prin totalitatea probelor analizate și studiate multilateral în ședințele primei instanțe, care au fost verificate în ședința instanței de apel.

Argumentul cu privire la achitarea inculpatului pe motivul că fapta comisă de acesta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, nu a fost reținut de instanța de apel, deoarece pentru a concluziona despre existența elementelor în latura obiectivă a faptei incriminate inculpatului, instanța de fond a respectat prevederile art. 325 Cod de procedură penală, care stipulează că judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, care corespunde cerințelor art. 281 Cod de procedură penală.

Totodată, analizând motivele invocate de către procuror în apelul declarat, instanța de apel a constatat că, acesta și-a găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, existând motive temeinice de implicare în sensul casării hotărârii contestate în partea expunerii asupra acțiunii civile înaintate de procuror, deoarece potrivit materialelor cauzei și anume din declarațiile părții vătămate s-a constatat că, ultima în cadrul urmăririi penale la data de 07 martie 2018, a solicitat să fie recunoscută în calitate de parte civilă în prezenta cauză (f.d. 42), iar în cadrul confruntării cu Sîrcu Constantin, la data de 23 martie 2018, partea civilă a solicitat încasarea sumei de 20.000 lei pentru tratament și alte lucruri (f.d. 72-74 verso).

Prin urmare, instanța de apel a evidențiat că, în această speță victima a solicitat repararea prejudiciului în mod expres, însă prima instanță a reținut doar că, acțiunea civilă nu a fost înaintată, fapt ce demonstrează că instanța de fond nu a cercetat minuțios materialele cauzei penale, adoptând în cele din urmă o sentință neîntemeiată, la acest capitol, fapt ce duce la casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, a fost admisă parțial, cu încasarea din contul inculpatului Sîrcu Constantin în beneficiul părții civile Sîrcu Silvia a sumei de 5.000 lei, deoarece în urma acțiunilor violente a inculpatului, mijloacele bănești solicitate de către partea civilă îi sunt necesare pentru tratament.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a considerat că prima instanță a ținut cont de faptul că, acesta este la prima abatere, are o vârstă înaintată, peste 50 ani, nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, astfel fiind întemeiat dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 alin. (1) Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, la data de 05 aprilie 2019, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel la adoptarea soluției de admiterea a apelului procurorului, cu casarea parțială a sentinței, nu a respectat exigențele legale la efectuarea operațiunii de individualizare a pedepsei, adoptând o soluție greșită în cauza deferită judecării;

- instanța de apel a deviat de la politica punitivă a statului în cazul infracțiunilor contra familiei și minorilor;

- pedeapsa stabilită inculpatului Sîrcu Constantin, este individualizată contrar prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și din partea altor persoane;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul că, inculpatul nu a recunoscut vina, nu a manifestat căință sinceră, a aplicat violența fizică față de fosta soție și cu bună știință asupra unei invalide de gradul I, în urma cărui fapt ultima s-a ales cu leziuni corporale medii, totodată fiind stresată și indusă în șoc, traumă la nivel moral de lungă durată;

- la stabilirea și individualizarea pedepsei penale, instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că, inculpatul a comis infracțiunea ce se atribuie categoriei celor grave, în consecință părții vătămate, fiindu-i cauzat un prejudiciu fizic, nu are persoane la întreținere, se caracterizează negativ la locul de trai, nu s-a ținut cont de prezența circumstanței agravante prevăzute de art. 77 alin. (1) pct. e) Cod penal;

- corijarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, în acest sens reținându-se circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea imputată acestuia, având la bază pericolul social al faptei săvârșite în coraport cu urmările prejudiciabile a faptei și relațiile sociale afectate;

- nu este clar cum instanța de apel a ajuns la concluzia că, este rezonabil de a încasa de la inculpatul Sîrcu Constantin în folosul părții civile Sîrcu Silvia anume suma de 5.000 lei și nu suma solicitată, care-i este necesară pentru tratament.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

Reieșind din recursul declarat se atestă, că autorul acestuia îl întemeiază în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*; precum și *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Totodată, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei în privința inculpatului, pe motiv că pripit s-a ajuns la concluzia că scopul

pedepsei penale poate fi atins prin aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal, precum și neclară este argumentarea în partea cuantumului prejudiciului material încasat în beneficiul părții vătămate.

Cu referire la temeiurile indicate de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei și cuantumului prejudiciului material încasat, Colegiul penal consideră, că aceste temeiuri de casare invocate nu și-au găsit confirmarea la judecarea recursului declarat.

Deși, în prezenta speță procurorul invocă ca temei de casare, faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă în argumentarea recursului acesta nu a indicat clar asupra căror argumente esențiale nu s-a expus această instanță, din cele la care s-a referit în apelul declarat. Opozant celor invocate de recurent Colegiul penal atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului și soluționării chestiunii cu privire la stabilirea și încasarea prejudiciului material în beneficiul părții vătămate. Prin urmare, instanța de recurs remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la casarea parțială a sentinței, în latura civilă, expunându-se argumentat asupra posibilității aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința lui Sîrcu Constantin și admiterii parțiale a acțiunii civile.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind justificat, în privința acestuia, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Opozant celor invocate de recurent, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, aplicându-i eronat dispozițiile art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Sanctiunea art. 201 alin. (2) lit. c) Cod penal, în baza căruia inculpatul Sîrcu Constantin, a fost condamnat, prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de la 1 la 6 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca una gravă, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă,* iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

În prezenta speță, Colegiul atestă că, inculpatul Sîrcu Constantin, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la

săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis că, în privința inculpatului, pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal și a-i suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoare, menționată mai sus, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită din intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

La circumstanțele cauzei, Colegiul penal menționează că, prima instanță a reținut ca circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii cu bună știință profitând de starea de neputință cunoscută sau evidentă a victimei, care se datorează dizabilității. De asemenea, prima instanță a ținut cont de faptul că, inculpatul nu a încercat să-și exprime regretele față de victimă sau să contribuie material la restabilirea stării de sănătate a acesteia, împrejurări ce au atras incidența aplicării unei pedepse principale cu închisoare, mai aproape de limita maximă prevăzută de sancțiunea normei penale imputate vinovatului.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost atras la răspundere penală potrivit cazierului judiciar anexat la dosar (f.d. 50, v. 1).

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri.

Reieșind din conținutul hotărârii contestate, Colegiul penal consideră că, atât prima instanță, cât și instanța de apel întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat, învederând faptul că este la prima abatere de la legea penală, la locul de trai se caracterizează pozitiv potrivit materialelor dosarului (f.d. 57, v. 1) și are o vârstă înaintată. Toate împrejurările menționate au permis instanțelor de fond de a da dovadă de clemență față de inculpat, evitându-se, astfel, neajunsurile pe care le poate atrage contactul cu mediul din penitenciar, stabilindu-i în cele din urmă o perioadă de probațiune pe o perioadă mai

mare de media prevăzută de lege, astfel încât vinovatul să-și facă concluziile respective și să fie atins scopul legii penale.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că, nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpatul Sîrcu Constantin, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă, în cauza deferită judecării.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei și îndeosebi a modalității de executare a acesteia, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui Sîrcu Constantin.

În partea ce se referă la criticile recurentului, precum că nu sunt clare raționamentele instanței de apel referitor la stabilirea cuantumului prejudiciului material în sumă de 5.000 lei, ce urmează a fi achitați părții vătămate de către inculpat, Colegiul penal consideră că aceste alegații sunt neîntemeiate. La acest capitol, instanța de recurs reține că, din materialele cauzei se atestă faptul că victima infracțiunii a fost recunoscută și în calitate de parte civilă prin ordonanța din 07.03.2018 (f.d. 40, v. 1), unde a fost indicat că a suferit prejudiciu material și moral în sumă de 20.000 lei, însă aceasta nu a depus careva acțiune civilă sau cerere, cu concretizările respective ale pretențiilor și prejudiciilor suferite, fapt confirmat și prin declarațiile depuse în cadrul instanței de apel (f.d. 8, v. 2). Prin urmare, instanța de apel învederând jurisprudența Curții Europene, potrivit căreia prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, aceasta urmărește nu doar condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit. Așadar, deoarece partea vătămată nu a concretizat pretențiile sale materiale, instanța de apel a intervenit în acest sens pentru a repara în măsură rezonabilă prejudiciul material cauzat victimei infracțiunii, ținând cont de gravitatea leziunilor corporale suportate, a stabilit suma de 5.000 lei, considerând că astfel se va obține o echitate socială, raționamente de la care instanța de recurs nu are motive de a se îndepărta, deoarece nu contravin prevederilor legale. De menționat este și acel fapt că, însuși partea vătămată în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel a declarat că nu susține inclusiv nici apelul declarat de către procuror, care l-a rândul său a solicitat și admiterea acțiunii civile înaintate de victimă în mărime de 20.000 lei, deși o astfel de acțiune civilă nu a fost înaintată de fapt.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră că, în prezenta speță nu s-au reținut careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului și stabilit justificat quantumul prejudiciului material conform prevederilor legale, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Andronic Natalia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, în cauza penală în privința lui **Sîrcu Constantin Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 29 august 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda